

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžrk/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200220
Dátum vydania rozhodnutia: 06.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6018200220.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobkyne: G. C., Q. XX/XX, Q. K., zastúpená JUDr. Zuzana Morháčová, Haličská cesta 3200, 984 03 Lučenec, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, Nám. L. Štúra č. 1, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP4-2018/011783-003 zo dňa 5. marca 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k.: 24S/58/2018-87, zo dňa 18. apríla 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/58/2018-87 zo dňa 18. apríla 2019 z a m i e t a .

Kasačnej sťažovateľke nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol podľa § 190 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) zo dňa 5. marca 2018, č. OU-BB-OOP4-2018/011783-003, o zamietnutí odvolania proti rozhodnutiu Okresného úradu Rimavská Sobota zo dňa 18. januára 2018, č. OÚ-RS-PLO-2018/002558-4-Vn, 2079/2017, ktorým konanie o žiadosti žalobkyne podľa § 30 ods. 1 písm. i) zákona č. 71/1967 Zb. zastavil.

2. Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že žalobkyňa sa žiadosťou datovanou 21. decembra 2017 podľa § 4a ods. 3 písm. a) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zák. č. 229/1991 Zb.“) domáhala vydania rozhodnutia o uznaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam ležiacim v katastrálnych územiach H., N. a H. podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, pretože jej nebohá matka G. S., B. K. B. A. C. si v zmysle zák. č. 229/1991 Zb. uplatnili reštitučný nárok na

nehnutelnosti na bývalom pozemkovom úrade v Rimavskej Sobote v dňoch 19. augusta 1991 a 19. septembra 1991, a to o vrátenie nehnuteľností zapísaných v pozemnoknižných vložkách č. XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX., XXX, XXX, XXX, XXX . a XXX v k. ú. H. E., č. X, X, X, XX, XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, k. ú. N. C.a a č. XX a XXX v k. ú. H. C.. Žalobkyňa žiadosť zdôvodnila tým, že nehnuteľnosti boli v roku 1942 prevedené najprv na Maďarský štát a z Maďarského štátu následne prešli do vlastníctva Československého štátu, podľa nariadenia SNR č. 52/1945 Zb., zrušujúcim nadobudnutie nehnuteľností spadajúcich pod Československú pozemkovú reformu, uskutočnenú na území dočasne okupovanom Maďarským štátom. Predmetné nehnuteľnosti neboli použité na účely pozemkovej reformy do 25. februára 1948 a sú vo vlastníctve štátu, pričom ide o nehnuteľnosti predtým vlastnené bratmi F. F. a K. F.. Pozemkový úrad v Rimavskej Sobote rozhodnutiami č. Vn 50/92 a č. Vn 124/92 nepriznal vyššie uvedeným navrhovateľom spolu s G. S.Ú. reštitučný nárok na nehnuteľnosti, pretože žiadatelia neboli oprávnenými osobami podľa § 4 ods. 2 zákona č. 229/1991 Z. z. po bratoch, potvrdené rozsudkami Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. 23S/82/1992 z 30. júna 1992 a č. 23S/98/1992 z 22. júla 1992.

3. Okresný úrad Rimavská Sobota (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. OÚ-RS-PLO-2018/002558-4-Vn 2079/2017 a č. 2079/2017, zo dňa 18. januára 2018, konanie o žiadosti žalobkyne zastavil, dôvodiac predchádzajúcim právoplatným rozhodnutím vo veci s tým, že sa skutkový stav podstatne nezmenil. Z predložených pozemkových kníh v jednotlivých katastrálnych územiach, z listín z pozostalostného konaní po poručiťoch D. F., Q. M., F. F. B. K. F. č. D 830/46-4, Z. F., Q. F. Q. U., č. D 717/46-5, osvedčením o dedičstve č. D 2148/95 v dedičskej veci po poručiťke G. S.L. Q. U., spisom Pozemkového úradu v Rimavskej Sobote (ďalej len „pozemkový úrad“) a rozhodnutím č. Vn 50/92-14 z 11. mája 1992, ktorým podľa § 9 ods. 4 zák. č. 92/1991 Z. z. nepriznal G. S.Ú., B. K. B. A. C. reštitučný nárok k nehnuteľnostiam dôvodiac, že nešlo o oprávnené osoby podľa § 4 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. po bratoch K. B. F. F.. Prvostupňový orgán tiež oboznámil rozhodnutie pozemkového úradu č. Vn 124/92-8 zo dňa 11. júna 1992, ktorým podľa § 9 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. neschválil dohodu o vydaní nehnuteľnosti uzavretú podľa § 9 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. a G. S., B. K. B. A. C. nepriznal reštitučný nárok, pretože nehnuteľnosti neprešli do vlastníctva štátu podľa zák. č. 142/47 Zb. a ani podľa zák. č. 46/48 Zb. a žiadatelia nie sú oprávnenými osobami podľa § 4 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. po bratoch K. B. F. F., ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. 23S/98/1992 z 22. júla 1992. Prvostupňový orgán tiež zdôraznil závery rozhodnutia Okresného úradu Rimavská Sobota z 3. februára 2017, č. PPLH/P-728/97-Vn 1704/96-9, ktorým podľa § 9 ods. 4 zák. č. 229/1991 Zb. navrhovateľke nepriznal vlastnícke či spoluvlastnícke právo k nehnuteľnostiam ani náhradu vzhľadom na nesplnenie podmienok na uznanie vlastníctva žalobkyňi, jednej z dedičiek po nebohej G. S. na základe § 4a zák. č. 229/1991 Zb., potvrdené rozsudkom krajského súdu, sp. zn. 23S/16/1997 z 27. marca 1997. Prvostupňový orgán ďalej zdôraznil závery rozhodnutia Okresného úradu Rimavská Sobota č. PPLH/P-6066/2000-Vn, 1944/2000 z 21. decembra 2000, o zamietnutí návrhu žalobkyne v zmysle § 4a na uznanie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa § 9 ods. 4 zák. č. 229/1991 Zb., potvrdený rozhodnutím Krajského úradu v Banskej Bystrici č. 2001/02579 z 01. marca 2001. Rozhodnutím Okresného úradu Rimavská Sobota č. PPLH/P-2002/01940-2 z 13. decembra 2002, bol zamietnutý návrh žalobkyne na uznanie nebohej matky G. S. za domnelú vlastníčku pozemkov, porastov a iného majetku podľa § 4a zák. č. 229/1991 Zb., s ktorým sa Krajský úrad v Banskej Bystrici stotožnil v rozhodnutí č. 2003/0297 zo 17. februára 2003, pričom rozhodnutie bolo potvrdené v odvolacom konaní rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici z 08. apríla 2005, č. 25Sp/3/2004, a rozsudkom najvyššieho súdu č. 3 Sž-o-KS 117/2005, vydaným 2. februára 2006. Prvostupňový správny orgán tiež poukázal na ďalšie rozhodnutia o návrhoch žalobkyne na priznanie reštitučných nárokov k nehnuteľnostiam, o ktorých bolo rozhodované rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. marca 1997, sp. zn. 23S/16/1997, Krajský súd v Banskej Bystrici č. 525Sp/3/2004 z 8. apríla 2005 a rozsudkom najvyššieho súdu č. 3Sžo-o-KS 117/2005 z 2. februára 2006, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 25Sp/24/2006-30 z 8. decembra 2006 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 6Sžo/32/2007 zo 17. októbra 2007, rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/221/2010 zo dňa 26. októbra 2011, rozsudkom najvyššieho súdu, sp. zn. 8Sžr/40/2014 zo dňa 26. marca 2015.

4. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Žalobkyňa a jej matka opakovane iniciovali reštitučné nároky na pozemky podľa zák. č. 229/1991 Zb. a tiež zák. č. 503/2003 Z. z., pričom matka žiadosťami z 19. augusta a 19. septembra 1991 a žalobkyňa žiadosťami z 8. decembra 2015 a z 18. decembra 2000, zo 16. decembra 2004 a zo 17. septembra 2008, z 31. júla 2012 a zo 17. mája 2017. Upriamil pozornosť na závery kľúčového rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/32/2007, v ktorom vyslovil, že „žalobkyňa nespĺňa zákonom stanovené podmienky pre priznanie vlastníctva po bratoch F., keďže sú vnukmi súrodencov rodičov pôvodných vlastníkov“. Najvyšší súd v tomto rozsudku podrobne objasnil dôvody vylučujúce priznanie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam alebo práva na náhradu žalobkyňi, ako aj matke žalobkyne po bratoch F. s tým, že je irelevantné opätovné podávanie návrhu na začatie konania zo strany žalobkyne a vykonávanie zmien návrhu, pretože podstatné skutočnosti zostávajú nezmenené. Taktiež poukázal na predchádzajúce rozhodnutia príslušných správnych orgánov a súdov o nároku žalobkyne. Zdôraznil, že reštitučné zákony obsahujú ako podstatnú náležitosť lehotu, v ktorej bolo potrebné reštitučný nárok uplatniť na správnom orgáne, na ďalšie návrhy sa tak bude vzťahovať preklúzia (zánik práva), na ktorú správny orgán prihliada z úradnej moci. Správny orgán podľa § 30 písm. i) Správneho poriadku konanie zastaví, ak sa už vo veci právoplatne rozhodlo a skutkový stav veci sa podstatne nezmenil, pričom v predmetnom konaní sa skutkový obsah nezmenil, nakoľko tento je daný minulosťou. Žalobkyňa neuviedla nové skutočnosti, odôvodňujúce zmenu alebo zrušenie rozhodnutia prvostupňového orgánu a nepredložila nové dôkazy majúce vplyv na priebeh konania a rozhodnutie vo veci.

5. Prvostupňový súd v poukázal na ust. § 1 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 1, 2, ods. 3, § 4a ods. 1, 2, 3 zák. č. 229/1991 Zb. obsah administratívneho spisu a spisu a uviedol, že o uplatnených reštitučných nárokoch zosnulej G. S. a žalobkyne, týkajúcich sa rovnakých nehnuteľností bolo opätovne rozhodované. Žalobkyňa reštitučné nároky na uznanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam opätovne uplatnila žiadosťou z 21. decembra 2017 dôvodiac § 4 a § 4a zák. č. 229/1991 Zb., a teda z rovnakých dôvodov ako tomu bolo v niekoľkých predchádzajúcich žiadosťach, žalobách a konaniach.

6. Krajský súd v rozhodnutí skonštatoval, že Okresný úrad v Rimavskej Sobote, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rozhodnutím č. j. PPLH/P-728/97- Vn, 1704/96-9 z 03. februára 1997 žalobkyňi nepriznal spoluvlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam po pôvodných vlastníkoch, F. B. K. F.. V konaniach vedených pod č. Vn 52/1992 a Vn 124/1992, bolo zistené, že G. S. bola dcérou Z. U., brata matky pôvodných vlastníkov Q. F., a teda nespĺňala kritéria oprávnenej osoby podľa § 4 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. Žalobkyňa nepredložila v zmysle § 4a zák. č. 229/1991 Zb. rozhodnutie o dedičstve, zmluvu či iný doklad o právnom úkone o nadobudnutí vlastníckeho práva touto osobou alebo jej právnym predchodcom a porúčiteľom F. B. K. F. v čase smrti nesvedčalo vlastnícke právo a preto nedošlo k navráteniu majetku oprávneným osobám podľa § 2 zák. č. 52/1945 Zb. Krajský súd už v potvrdzujúcom rozsudku, sp. zn. 23S/16/1997, zo dňa 27. marca 1997, dospel k záveru, že G. S. v reštitúcii nebola kvalifikovaná ako oprávnená osoba v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 11/1994 Z. z. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Ako dcéra Z. U., brata matky porúčiteľov F. Y., Q. F., Q. U. bola totiž v tak vzdialenom príbuzenstve k pôvodným vlastníkom, že nemohla byť oprávnenou osobou pre účely reštitúcie a podľa § 4 ods. 2 písm. d) zákona mohli byť oprávnenými osobami iba rodičia bratov F., pokiaľ by neboli v roku 1964 vyhlásení za mŕtvych. Žalobkyňa je dcérou reštitučne neúspešnej G. S., po ktorej smrti v zmysle § 4a ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb. opätovne uplatnila reštitučný nárok k nehnuteľnostiam, tvrdiac matkino postavenie dedičky po porúčiteľoch F., a tiež z dôvodu domnelého vlastníctva, s poukazom na držeboštný dôvod v zmysle § 4a ods. 3 písm. c) zákona o pôde. Reštitučný nárok k nehnuteľnostiam si uplatnila titulom domnelého vlastníctva, nebola však oprávnenou osobou podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona, pretože jej matka G. S. zomrela pred uplynutím lehoty v zmysle § 13 zákona, a to dňa 19. októbra 1995. Krajský súd vyslovil názor, že pokiaľ by žalobkyňa ako dedička po G. S. uplatnila reštitučný nárok v prepadnej lehote do 31. decembra 1992, a o nároku by nebolo ku dňu úmrtia rozhodnuté, žalobkyňi by svedčalo právo vstúpiť do prebiehajúceho reštitučného konania vedeného žalovaným, uplatnenie nároku po prekluzívnej dobe z dôvodu zániku reštitučného nároku by však už neprichádzalo do úvahy. Z uznesenia Krajského súdu v

Banskej Bystrici, č.k.: 13Co/60/1997-181 zo dňa 27. marca 1997, v dedičskej veci po poručiteľovi M. K. F. bolo zistené, že v čase smrti nebol vlastníkom nehnuteľností a tiež ani že by žalobkyňa Z. G. Q. a A. S., ako právni nástupcovia poručiteľa využili niektorú zo zákonných možností navrátenia vlastníctva podľa nar. č. 52/1945 Zb. SNR alebo zákona č. 128/1946 Zb. Poručiteľ v čase vyhlásenia za mŕtveho súdom v roku 1944 nebol vlastníkom nehnuteľností, vlastnícke právo k pozemkom nebolo reštituované, a z tohto dôvodu bolo dodatočné dedičské konanie zastavené. Najvyšší súd tiež v rozsudku, sp. zn. 3SŽ-o-KS/117/2005 zo dňa 2. februára 2006, potvrdzujúcim rozsudok krajského súdu vyslovil, že navrhovatelia (G. C. a ďalší dvaja navrhovatelia) nespĺňajú zákonné podmienky pre priznanie vlastníckeho práva po bratoch F. podľa § 4a zák. č. 229/1991 Zb., pretože z príbuzných súrodencov rodičov nebohých vlastníkov nehnuteľností nikto nežije alebo sú na neznámom mieste, mimo detí po G. S. dcére Z. U., brata matky Q. F. nebohých vlastníkov nehnuteľností. Navrhovateľka však v konaní nepreukázala doklad o nadobudnutí vlastníctva nebohých vlastníkov nehnuteľností alebo že by tieto nadobudla jej matka. Krajský súd považoval za nesporné, že podanie žalobkyne z 21. decembra 2017, ktorým opätovne uplatnila nárok na uznanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bolo urobené po uplynutí prepadných časových období s následkom straty oprávnenia žalobkyne účinne sa domáhať zákonných nárokov. Uplynutie prekluzívnej lehoty a podmienky, za ktorých mohla vstúpiť do konania iniciovaného G. S. vysvetlil Krajský súd v Banskej Bystrici už v rozsudku, sp. zn. 23S/16/1997 zo dňa 27. marca 1997. Ďalšie uplatnené žalobné námietky podľa názoru krajského súdu neumožňovali súdny prieskum zákonnosti, pretože uplatnené žalobné námietky považoval za nekonkrétne, všeobecné a presahujúce právomoc správneho súdu. Správny súd nie je oprávnený dôvody nezákonnosti v žalobe neuvedené dopĺňať podľa zistení zo správneho spisu ani všeobecne uplatnené dôvody konkretizovať na daný prípad. Všeobecne uplatnené námietky v rámci žalobných bodov správnej žaloby správne súdu neumožňujú uskutočniť prieskum zákonnosti, pretože práve rozsahom a dôvodmi žaloby je správny súd pri prieskume vedený a súčasne aj limitovaný. Úlohou súdov v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda posúdiť či orgány verejnej správy splnili povinnosti stanovené zákonom (R 60/2000). Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z dôvodov nezákonnosti uplatnených žalobkyňou dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, ktorú podľa § 190 SSP zamietol.

2.

7. Žalobkyňa (ďalej len „kasačná sťažovateľka“) podala proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť odôvodnenú podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP nesprávnym právnym posúdením veci, argumentujúc tým, že v konaniach o predchádzajúcich reštitučných nárokoch uplatňovala iné právne dôvody, a to vzhľadom na zmenu právnej úpravy doplnenej o dôvod podľa § 4a zák. č. 229/1991 Zb. Skutkový stav v danej veci sa totiž zmenil a nenastala prekážka „res iudicata“. Krajský súd sa nezaoberal dôvodmi odvolania ani predloženými dôkazmi, preukazujúcimi, že nejde o totožné konanie, nevysporiadal sa s odvolacou argumentáciou o neprítomnosti prekážky res iudicata, poukázal len na rozhodnutia správnych orgánov a súdov. Kasačná sťažovateľka vstúpila do reštitučného konania ako zákonná dedička po G. S. žiadosťami zo dňa 19. augusta 1991 a 19. septembra 1991, nejedná sa tak o novú žiadosť, pretože si uplatňuje nárok z iného dôvodu. O uplatnenom reštitučnom nároku 19. augusta 1991 G. S. nebolo do dnešného dňa rozhodnuté podľa § 4a zák. č. 229/1991 Zb. po domnej vlastničke G. S. a právnej predchodkyni Q. F., rod. U.. Kasačná sťažovateľka ako právny nástupca a dedič po G. S. v žiadosti z 21. decembra 2017 žiada o vydanie rozhodnutia a uznanie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa § 4a zák. č. 229/1991 Zb. po pôvodných vlastníkoch Z. F. B. Q. F., Q. U.. Dôkazne návrh podložila, výťahom zo zápisnice zo dňa 8. februára 1947 z pozostalostného pojednávania po poručiteľoch D. F., Q. M., F. F., K. F. č. D 830/46-4 (č. d. 2451/47), výťahom zo zápisnice napísanej 2. novembra 1946 z pozostalostného pojednávania po Z. F. B. Q. Á. F., Q. U. č. D 714/46- 5 (č. d. 2451/47) za domnelú vlastníčku G. S. po právnej predchodkyni Q. F. Q. U., právom jej nebohého brata Z. U. prichádza do úvahy ako dedička G. S. ako jediná dcéra Z. U..

8. Nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve Z. F. a Q. F. prešli do vlastníctva maďarského štátu a k právne účinnému zápisu prevodu nedošlo len pre nedostatok zápisu do pozemkovej knihy alebo evidencie nehnuteľností. Nehnuteľnosti následne prešli z maďarského štátu priamo do vlastníctva československého štátu podľa zákona č. 142/47 Zb. v nadväznosti na vládne nariadenie č. 52/1945 Zb.

SNR a neboli použité na účely pozemkovej reformy do 25. februára 1948 a sú vo vlastníctve štátu, ktorá skutočnosť zakladá splnenie podmienok podľa § 38 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov. Pôvodní vlastníci zomreli pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 zák. č. 229/1991 Zb., avšak inštitút domnelého vlastníka je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k § 4 ods. 1 zákona, ako ďalšiu oprávnenú osobu preto možno podľa § 4 ods. 2 písm. e) zákona požadovať G. S., dcéru brata Q. F., Z. U.. Reštitučným titulom podľa žalobkyne je § 38 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a pozemkových spoločenstvách teda skutočnosť, že nehnuteľnosti, ktoré prešli do vlastníctva československého štátu podľa nariadenia SNR č. 52/1945 Zb., ktorým sa zrušujú nadobudnutia nehnuteľností spadajúcich pod československú pozemkovú reformu uskutočnené na území dočasne okupovanom maďarským štátom neboli použité na účely pozemkovej reformy a sú vo vlastníctve štátu. Ide o nehnuteľnosti pôvodných vlastníkov Z. a Q. F. zapísané v PK zápisniciach, k. ú. N. C., k. ú. H. C., k. ú. H. E., ktorú skutočnosť preukazujú priložené dôkazy, Žalobkyňa tak prichádza do úvahy ako oprávnená osoba v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 292/1991 Zb. po Q. F. ktorá bola v zmysle § 4a cit. zákona tiež domnelou vlastníčkou. Nehnuteľnosti patriace k usadlosti prešli na štát a iné osoby od 25. februára 1948 do 1. januára 1990, inak by bola vlastníčkou kasačná sťažovateľka. Navrhla, aby najvyšší súd po preskúmaní kasačnej sťažnosti podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala žalovaného zaviazat' na náhradu trov konania.

3.

9. Žalovaný sa stotožnil s argumentáciou obsiahnutou v napadnutom rozsudku krajského súdu. Správny orgán o žiadosti žalobkyne o uznanie vlastníctva k nehnuteľnostiam rozhodol tak, že konanie podľa § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku zastavil, vzhľadom na predchádzajúce rozhodnutia a skutočnosť, že skutkový stav sa podstatne nezmenil a kasačnú sťažovateľku súčasne poučil, že doklady predložené k žiadosti sú rovnaké ako v minulosti. Pôvodnými vlastníkmi sú bratia Lustigovci a tvrdenie, že vlastníkmi sú iné osoby je podľa § 4a ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb. potrebné preukázať správne orgánu relevantným dokladom, predložené fotokópie pozemno-knižných vložiek o vlastníctve však nesvedčia. Podľa judikatúry § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku precizuje prekážku konania res iudicata ako dôsledok požiadavky na nemennosť právoplatného rozhodnutia orgánu štátnej moci a princípu právnej istoty. Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konaní z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. Záverom vyjadrenia navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

4.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

11. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

12. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

14. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

15. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

16. Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. oprávnenou osobou je štátny občan Slovenskej republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1 .

ods. 2) ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6 zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený pri dedičskom konaní, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol vlastníctvo, ale iba v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti nehnuteľnosti, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený iba k tejto časti nehnuteľnosti,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 , sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými jeho deti.

Podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb.

ods. 3) na základe žiadosti domnelého vlastníka okresný úrad svojim rozhodnutím môže uznať vlastníctvo k pozemkom, porastom a inému majetku tejto osobe, ak domnelý vlastník:

- a) predloží rozhodnutie o dedičstve alebo zmluvu, ktorou dokladá vlastnícke práva, doklad o zmluve alebo doklad o inom právnom úkone o nadobudnutí vlastníctva touto osobou alebo jej právnym predchodcom, ak nedošlo k právne účinnému prevodu len pre nedostatok zápisu do pozemkovej knihy,
- b) preukáže, že v skutočnosti došlo k delbe užívania nehnuteľností medzi spoluvlastníkmi alebo k výmene pozemkov, a k prevodu nedošlo len preto, že nebol zachovaný predpísaný úradný postup,
- c) preukáže, že sám alebo jeho právny predchodca mali pozemky, porasty alebo iný majetok v držbe a doklad o vlastníctve nemôže predložiť, pretože buď nebolo realizované zápisové konanie, alebo že došlo k strate alebo poškodeniu alebo zničeniu katastrálnych alebo pozemkových operátov.

Podľa § 6 zák. č. 229/1991 Zb.

ods. 1 písm. b) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme,

ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb. oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku pôdy, ktorá prešla na štát alebo inú právnickú osobu podľa odsekov 1 a 2 a podľa osobitného predpisu,9c) možno vydať každej oprávnenej osobe vo výmere najviac 150 ha poľnohospodárskej pôdy alebo 250 ha všetkej pôdy. Obdobne sa postupuje aj v prípadoch, ak oprávnenej osobe vznikol ďalší nárok na vydanie nehnuteľnosti po oprávnenej osobe, ktorá zomrela alebo bola vyhlásená za mŕtvu.

Podľa § 13 zák. č. 229/1991 Zb. lehoty na uplatnenie nároku

ods. 1) právo na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 môže oprávnená osoba uplatniť do 31. decembra 1992. V prípade uvedenom v § 6 ods. 1 písm. a) začne osemnásťmesačná lehota plynúť až odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol výrok zrušený, ak dôjde k tomuto rozhodnutiu po dátume účinnosti tohto zákona. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Lehoty na predkladanie písomných

dôkazov v konaní pred okresným úradom sa spravujú všeobecnými predpismi o správnom konaní. ods. 2) ak nehnuteľnosť bola vydaná podľa § 9, môžu osoby, ktorých nároky uplatnené v lehote uvedenej v odseku 1 neboli uspokojené, tieto nároky uplatniť na súde voči osobám, ktorým bola nehnuteľnosť vydaná, do šiestich mesiacov odo dňa skončenia lehoty uvedenej v odseku 1.

ods. 3) právo na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 ods. 1 písm. v) môže oprávnená osoba uplatniť do 31. decembra 2004. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne.

Pozn. 9c) Nariadenie Slovenskej národnej rady č. 52/1945 Zb. SNR, ktorým sa zrušujú nadobudnutia nehnuteľností spadajúcich pod československú pozemkovú reformu, ktoré sa uskutočnili na území dočasne okupovanom maďarským štátom.

Podľa § 38 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb. ak nehnuteľnosti,38) ktoré prešli do vlastníctva štátu podľa osobitného predpisu39) a neboli použité na účely pozemkovej reformy do25. februára 1948 a sú vo vlastníctve štátu, vydajú sa oprávneným osobám podľa odseku 1 s výnimkou prípadov, ak by išlo o osoby súdne postihnuté podľa osobitných predpisov.

17. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu kasačný súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že Okresný úrad Rimavská Sobota, pozemkový a lesný odbor, rozhodnutím z 18. januára 2018, č. OU-RS-PLO-2018/002558-4-Vn 2079/2017, rozhodol v zmysle § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku tak, že konanie vo veci žiadosti G. C., o vydanie rozhodnutia a uznanie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa § 4a zák. č. 229/1991 Zb., doručenej správne mu orgánu 21. decembra 2017 zastavil. Žalovaný rozhodnutím z 05. marca 2018, č. OU-BB-OOP4-2018/011783-003, odvolanie kasačnej sťažovateľky proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

18. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že po oboznámení sa s obsahom pripojených administratívnych spisov v už ukončených reštitučných konaniach (Vn 50/92, OU-2004/4396, Vn 2003/04, OPÚ 2008/00755-1, Vn 2022/08, OPÚ 2012/00306-1, Vn 2068/2013), nezistil dôvod na odchýlenie sa od logických záverov vyslovených v predchádzajúcich rozhodnutiach. Účastníčka konania požiadala podľa § 4a zákona č. 229/1991 Zb. vydanie rozhodnutia o uznanie vlastníctva k nehnuteľnostiam v k. ú. H. E., k. ú. N. C., k. ú. H. C., v spoluvlastníckych podieloch po zomrelých bratoch M. K. a F.N. F.. Nehnuteľnosti mali byť v pozemkovej knihe zapísané v prospech maďarského štátu a následne prešli do vlastníctva československého štátu podľa nariadenia SNR č. 52/1945 Zb., ktorým sa zrušujú nadobudnutia nehnuteľností spadajúcich pod československú pozemkovú reformu, uskutočnené na území dočasne okupovanom maďarským štátom. Žiadateľka ako reštitučný titul označila § 38 ods. 4 zák. č. 330/1991 Zb., zo spisu a príloh plynie, že účastníčka a tiež jej matka opakovane iniciovali reštitučné konanie k pozemkom podľa zákona o pôde aj podľa zákona č. 503/2003 Z. z., a to matka účastníčky konania žiadosťami z 19. augusta a 19. septembra 1991 a účastníčka konania žiadosťami z 8. decembra 1995, 18. decembra 2000, 16. decembra 2004 a naposledy žiadosťou zo 17. mája 2017, o ktorých bolo rozhodnuté príslušnými správny mi orgánmi, a to rozhodnutiami č. Vn 50/92-14 zo dňa 11. mája 1992, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 23S/82/92, ďalej Vn 124/98-8, PPLH/P/728/97-Vn, 1704/96-9 a napokon rozhodnutím č. OPÚ 2006/034-2-Vn 2003/04, podrobenými súdne mu prieskumu najvyšším súdom. Tento súd už v rozsudku, sp.zn. 6Sžo/32/2007 zo 17. októbra 2007 vyslovil, že navrhovatelia (G. C., Mgr. G. Q. a A. S.) nespĺňajú zákonom stanovené podmienky pre priznanie vlastníctva po bratoch F., keďže sú vnukmi súrodencov rodičov pôvodných vlastníkov, podrobne objasnil dôvody, pre ktoré nemožno priznať vlastníctvo k nehnuteľnostiam ani právo na náhradu. Považoval za irelevantné opätovné podávanie návrhov na začatie konania a vykonávanie zmien v návrhu, vzhľadom na nemennosť podstatných skutočností. Relevantným je tiež rozhodnutie č. OPÚ-2009/349-5-Vn 2022/08, potvrdené rozhodnutím Krajského pozemkového úradu v Banskej Bystrici č. 2010/00030 zo dňa 3. februára 2010, preskúmané so záverom o potrebe zamietnutia žaloby Krajským súdom v Banskej Bystrici, v konaní vedenom pod sp. zn. 23S/27/2010, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu, sp. zn. 6Sžo/221/2010 zo dňa 26. októbra 2011.

19. Žalovaný v rozhodnutí citoval tiež rozhodnutie pozemkového úradu vydané podľa zákona č. 503/2003 Z. z. pod č. OPÚ-2004/1415-Vn24/04, potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej

Bystrici, sp. zn. 25Sp/3/2004 zo dňa 8. apríla 2004, v spojení s rozhodnutím najvyššieho súdu, sp. zn. 3Sžo KS 117/2005 zo dňa 2. februára 2006. Taktiež ďalšie rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. OPÚ-2013/00108-2-Vn, 2068/12-18, bolo potvrdené rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Banskej Bystrici č. 2013/00095, v konaní vedenom pod sp. zn. 24S/67/2013, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu, sp.zn. 8Sžr/40/2014. Vo veci uplatnených reštitučných nárokov navrhovateľky zo dňa 17. mája 2017 bolo rozhodnuté pod č. OÚ-RS-PLO-2016/008975-3-Vn, 2078/2017 zo dňa 29. júla 2017. Zdôraznil, že hmotnoprávne predpisy, a to zákon o pôde ako aj zák. č. 503/2003 Z. z. upravujú lehotu, v ktorej je potrebné uplatniť reštitučný nárok na správnom orgáne, na každý ďalší návrh na začatie reštitučného konania sa tak bude vzťahovať preklúzia, zohľadnená orgánmi verejnej správy z úradnej moci (ex officio). Ďalej poukázal na prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 30 písm. i) Správneho poriadku, s dôsledkom formálnej právoplatnosti, spočívajúcej v tom, že vo veci nemožno opätovne konať s výnimkou podstatnej zmeny skutkového stavu. Res iudicata nastáva najmä v prípade, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec, a teda vtedy keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, táto sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb (konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konaní, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Žalovaný považoval za nepochybné, že účastník konania bol totožný s predošlými konaniami (p. G. C., resp. matka G. S.), totožný bol predmet konania (nehnuteľnosti v príslušných spoluvlastníckych podieloch, rozhodnutie o ktorých bolo vydané v predošlých konaniach) a napokon nezmenený zostal aj skutkový stav daný minulosťou. Účastníčka v odvolaní neuviedla nové skutočnosti, odôvodňujúce zmenu alebo zrušenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, nepredložila dôkazy majúce vplyv na priebeh konania a rozhodnutie vo veci, ktoré by zvrátili názor správnych orgánov, konštantný od začiatku veci (1992) a súladný s právnymi predpismi.

20. Kasačný súd považuje za potrebné pripomenúť, že účelom zákona č. 229/1991 Zb. je zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd z obdobia rokov 1948 až 1990, obnovenie vlastníckych vzťahov k pôde a úprava niektorých vlastníckych vzťahov v uvedených súvislostiach. Reštitučným zákonom sa demokratická spoločnosť snaží aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd spočívajúcich v porušovaní všeobecne uznávaných ľudských práv a slobôd zo strany štátu. Štát a jeho orgány a obce sú povinné postupovať podľa zákona v súlade so záujmami osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách musí byť aspoň čiastočne kompenzovaná. Zmyslom všetkých reštitučných zákonov bolo zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období pričom zákonodarcia si bol vedomý, že odstránenie všetkých krívd nie je reálne a musí sa uspokojiť len s nápravou niektorých krívd.

21. Kasačný súd porovnávajúc rozhodnutia s jednotlivými žiadosťami žalobkyne po obsahovej stránke a teda či bolo rozhodnuté o všetkých nehnuteľnostiach, ktorých vydania sa kasačná sťažovateľka domáhala taktiež ako už krajský súd dospel k záveru o existencii prekážky rozhodnutej veci (res iudicata), danej početnými rozhodnutiami príslušných pozemkových úradov, krajských súdov ako aj rozhodnutiami najvyššieho súdu, vymenovanými v napadnutom rozhodnutí žalovaného a konštatačnej časti tohto rozhodnutia vydanými v súlade so zák. č. 229/1991 Zb. Aj v prípade žiadosti podľa zák. č. 503/2003 Z. z. konanie nemožno oddeliť od predchádzajúcich konaní vedených na pozemkovom úrade pod č. Vn 50/92, Vn 124/92, Vn 1704/96, Vn 24/04 a konaniami vedenými na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 23S/82/1992, 23S/98/1992, 23S/16/97 a 25Sp/3/2004. Kasačný súd je taktiež ako už bolo opakované v predchádzajúcich rozhodnutiach toho názoru, že navrhovateľka vzhľadom na vzdialenosť stupňa príbuzenstva nespĺňa zákonné predpoklady pre priznanie postavenia oprávnenej osoby podľa § 4 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb., pretože je vnučkou súrodencov rodičov pôvodných vlastníkov. Vzhľadom na vzdialenosť stupňa príbuzenstva pôvodných vlastníkov už nemožno považovať za právnych predchodcov kasačnej sťažovateľky (§ 473 až § 475a a § 470 až § 480 Občianskeho zákonníka). Najvyšší súd považuje za kľúčový rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžo/32/2007, v ktorom vyslovil, že žalobkyňa nespĺňa zákonom stanovené podmienky pre priznanie vlastníctva po bratoch F., keďže sú vnukmi súrodencov rodičov pôvodných vlastníkov. Podrobne objasňuje dôvody, pre ktoré nie je možné priznať vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam a ani za tieto priznať právo na náhradu tak žalobkyňi, ako ani jej matke po bratoch F., pričom je irelevantné

opätovné podávanie návrhu na začatie konania zo strany žalobkyne a vykonávanie zmien v návrhu, nakoľko podstatné skutočnosti ostávajú nezmenené. Najvyšší súd v predchádzajúcich konaniach poukazoval na uplynutie prekluzívnej lehoty na uplatnenie reštitučného nároku podľa § 8 ods. 1 reštitučného zákona, ktorá márne uplynula 31. decembra 1992 s tým následkom, že podľa zákonnej úpravy sa návrh musí uplatniť v zákonnej lehote, inak právo na vydanie nezákonne či násilne odňatých nehnuteľností zaniká. Vzhľadom na skutočnosť, že kasačná sťažovateľka žiadosť v zmysle § 4 reštitučného zákona podala na správnom orgáne prvého stupňa 21. decembra 2017, nepochybne tak učinila po uplynutí zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty.

22. Pokiaľ kasačná sťažovateľka tvrdí, že uplatnený reštitučný nárok v naposledy podanej žiadosti zdôvodnila novým, dovtedy neuplatňovaným reštitučným dôvodom, kasačný súd poukazuje na závery rozsudku najvyššieho súdu, sp. zn. 6Sžo/221/2010, už zo dňa 26. októbra 2011, z ktorého je nepochybné, že už v správnom konaní, preskúmanom týmto súdnym rozhodnutím sa kasačná sťažovateľka domáhala vydania rozhodnutia o uznaní vlastníctva podľa § 4a ods. 1, ods. 2, ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb. a teda titulom toho, že jej svedčí postavenie domnelého vlastníka nehnuteľností. Kasačná sťažovateľka taktiež už vo vtedajšom správnom konaní namietala, že dovtedy nebolo rozhodnuté o žiadostiach zo dňa 19. augusta a 19. septembra 1991, o ktorých však bolo nepochybne rozhodnuté už v správnych konaniach vedených pred príslušnými pozemkovými úradmi v konaniach vedených pod sp. zn. Vn 50/92 a Vn 124/92. Z vyjadreného tak možno dospieť k nepochybnému záveru o správnosti napadnutých rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa ako aj žalovaného, ktorými vzhľadom na existenciu viacerých opakovane preskúmaných správnych a súdnych rozhodnutí o početných žiadostiach kasačnej sťažovateľky na vydanie rozhodnutia o uznaní vlastníckeho práva, založených na totožnej argumentácii a rovnakých právnych dôvodoch, z ktorých žalobkyňa vyvodzovala svoje reštitučné nároky na vydanie nehnuteľností nezákonne odňatých M. K. B. F. F., konanie o naposledy podanej žiadosti kasačnej sťažovateľky podľa § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku zastavili.

23. V súvislosti s novelizovaným a doplneným ustanovením reštitučného zákona o inštitúte domnelého vlastníka vyplýva, že ak osoba podľa § 4a ods. 2 zák. č. 229/1991 Z. z. nemôže jednoznačne preukázať nárok výpisom z úradnej evidencie, zapíše ju pozemkový úrad ako domnelého vlastníka. Podľa § 4a ods. 3 písm. a) zák. č. 229/1991 Zb. nárok k pozemkom, porastom a inému majetku možno uznať mimo iného ak nedošlo k právne účinnému prevodu iba pre nedostatok zápisu do pozemkovej knihy (vzniklo naturálne, nie knihovné vlastníctvo). Musí však ísť o vlastníctvo domnelého vlastníka alebo je predchodcu. Domnelým vlastníkom podľa § 4 a § 4a zák. č. 229/1991 Zb. môže byť jedine ten, kto tvrdí že je oprávnenou osobou podľa § 4 ods. 1, ods. 2, pričom je potrebné zopakovať, že postavenie oprávnenej osoby nie je právom (majetkom alebo majetkovou hodnotou, ktorá vrátane dlhov prechádza na dediča), ktoré okamihom smrti oprávnenej osoby prechádza na právnych nástupcov dedením v zmysle zákonnej dedičskej postupnosti alebo závetu. Ust. § 4 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb., pre takýto prípad autonómne upravuje poradie a špecifický relatívne uzavretý okruh osôb, ktoré možno považovať za osoby oprávnené. V prípade smrti detí oprávnenej osoby podľa § 4 ods. 1 nastupujú na ich mieste podľa § 4 ods. 2 písm. c) zák. č. 229/1991 ich deti a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti. Naopak v prípade podľa § 4 ods. 2 písm. d) zák. č. 229/1991 Zb. (od ktorého si nárok odvodzuje žalobkyňa) pre prípad smrti rodičov osoby oprávnenej podľa odseku 1 takéto nástupníctvo zákonom nie je stanovené. V príslušných výpisoch z pozemkovej knihy je jednoznačne uvedené, že pôvodnými vlastníkami nehnuteľností sú F. F. B. M. K. F.. Ak sťažovateľka tvrdí, že za pôvodných vlastníkov žiadaných nehnuteľností je potrebné považovať niektorú inú osobu (napr. Z. F. B. Q. F.), je potrebné o tom predložiť doklad v zmysle § 4a ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. Z predmetných výpisov z pozemkovej knihy a ani z doteraz predložených archívnych dokladov nie je známe, že by vlastníkom, resp. domnelým vlastníkom mala byť iná osoba a nie F. F. B. M. K. F..

5.

24. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami žalobkyne sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil

najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

25. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľke nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR jednomyselne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.